

Det kan ikke benægtes. Socialdemokraterne have talmæssigt set været saa svage i denne Alliance, at de ikke have kunnet rejse noget som helst Krav paa at være bestemmende for Regeringen, men have maattet nøjes med at tage, hvad de kunde faa af de radikale Venstregrupper. Det omvendte er Tilfældet her, og det er det, jeg gerne atter vil pege paa, at neppe alle have tilstrækkelig aabent Blik for, at Forholdet i denne Henseende her i Landet er fuldkommen forskelligt fra de Forhold, som have gjort sig gældende i andre Lande, idet det radikale Venstre efter min Mening ved dets egne Fejl har løst sig saa meget fra Forbindelsen med den øvrige Venstrebefolkning her i Landet, at den ikke i sig selv har tilstrækkelig Styrke, hverken talmæssigt eller politisk, til at bære en Forbindelse med Socialdemokratiet. Det er ubehageligt, og det vil vise sig igen efter Valgene, selv om de faa et for de Herrer allierede gunstigt Udfald, at Socialdemokratiet stadig bliver langt det stærkeste Parti i denne Alliance. Men saa kunne de ikke vise hen til, hvad der sker i andre Lande, thi her se vi et ganske nyt politisk Skuespil, som ikke er opført i noget andet Land. Vi ville i Henhold dertil enten komme til at se et virkelig regerende Socialdemokrati, enten saaledes, at det bliver et socialdemokratisk Ministerium alene, eller det bliver et Koalitionsministerium mellem de Radikale og Socialdemokraterne, hvoraf Socialdemokratiet sidder inde med den tykke Ende, eller vi faa at se et radikalt Ministerium, der udfører Socialdemokratiets Politik, et tredje kan ikke ret vel tænkes. Jeg kan nemlig ikke tænke mig, at de Herrer Socialdemokrater, efter at der er dannet et Flertal, af hvilket de udgøre den største og vigtigste Part, skulde finde sig i at lade et saadant Ministerium regere videre udfra en efter deres Mening fuldkommen forkastelig Samfundsopfattelse.

Nu bebrejdede det ærede Medlem mig, at jeg havde talt saa overordentlig doktrinært om „den dybtgaaende Modsætning“, og det ærede Medlem for Frederiksberg 2den Valgkreds (K. M. Klausen) kastede ind, at det var noget, som kun Molboere kunde gøre. Nej, der er ogsaa andre, der kunne gøre det. Beboerne i det ærede Medlems Valgkreds antager jeg ogsaa kunne gøre det, og i alt Fald kan deres Repræsentant gøre det, thi det ærede Medlem for Frederiksberg 2den Valgkreds har i langt stærkere, langt kraftigere Ord end jeg skildret denne dybtgaaende Mod-

sætning, og med Formandens Tilladelse skal jeg læse dette Stykke op. Det er meget betegnende for, hvorledes Forholdene opfattes af Socialdemokraterne. Det er ikke længere siden Ordene faldt end ved Forhandlingerne under første Behandling af Finansloven. Det ærede Medlem sagde: „De politiske Partier her i Danmark kunne som i andre Lande egentlig deles i to Dele: Socialdemokratiet paa den ene Side og paa den anden Side alle de andre. Her i Danmark tror jeg at vi i Øjeblikket have ikke mindre end 8 politiske Partier: De Radikale, Højre, de Frikonservative, de Gammelmoderate, de Nymoderate, Reformpartiet, Løsgængerne og Socialdemokraterne. De andre Partier ere indbyrdes stærkt uenige, forfølge hinanden, hade hinanden, rives og skændes indbyrdes, det er en Kendsgerning, det er noget, vi hver Dag se for vore Øjne, og jeg kan sige heldigvis for vort Vedkommende. Men eet er fælles for dem alle, og det er: de bygge paa det bestaaende Grundlag, det er indenfor den bestaaende Samfundsordning, de ville reformere og lovgive. Arten og Tempoet med Hensyn til denne Lovgivning ere forskellige for de forskellige Partier, men alle have de det fælles, at de bygge paa det bestaaende Grundlag. Og her kommer da den store Forskel mellem dem og os, at vi ønske ikke at bygge paa det bestaaendes Grund, paa den bestaaende Samfundsordning. Den ønske vi afskaffet, vi ønske at komme bort fra Privatdriften, vi ønske at komme bort fra Kapitalismen, vi ønske at komme over til, at Samfundet ejer alle Produktionsmidler; vi mene, det er det eneste Grundlag, hvorpaa et virkelig sundt og retfærdigt Samfund kan bygges op. Jeg siger altsaa, at der mellem dem og os er ikke en Gradsforskel, men en Væsensforskel, en dyb Kløft, som ikke lader sig udjævne.“

Den Kløft siger Sparto til Molboerne! Nu mener jeg, at hvis disse Ord af det ærede Medlem fra Frederiksberg ikke er tomt Mundsvejr, hvis der virkelig er Alvor i dem, kan det ærede Medlem ikke sidde som en af Førerne for det Parti, der er dominerende indenfor et Flertal her i Tinget, som skal bære en Regering, udgaaet af dette Flertal, uden at kræve, at de Ideer, som han her gør sig til Talsmand for, føres igennem. Her komme vi til en Situation, som jeg vil paastaa vi ikke have kendt i noget andet Land, til et politisk Eksperiment af den Art, som jeg for min Part ikke ønsker at være med til at skaffe Plads for. Jeg tror, det vilde